

Painos 7800

TOVERITAR

AMERIKAN SUOMALAISTEN TYÖLÄISNAISTEN A K N E K ANNATTAJA

ORGAN OF THE FINNISH WORKING WOMEN IN AMERICA

No. 30

Tiistaina, Heinäkuun 27 p.—Tuesday, July 27

1920—Kymmenes Vuosik.

VENÄJÄN NAISTEN TOIMINTA

Kirj. Nikolai Bucharin.

Venäjällä elämme me kommunistit siihen määrin vaikeissa olosuhteissa, ettei meillä ole voimia enempää kuin aikaakaan heimiten merkittäksemme kaikkea sitä uutta ja tärkeätä, mitä vallankumouksen kuluessa on luotu ja joka yhä kehittyy. Meidän aikamme menee kokonaan taistelussa, vallankumouksen puolustamisessa sen verivihollisia vastaan sekä rakentamisessa kommunismin toteuttamiseksi. Työn ja taistelun kiihkeydessä saatamme kiinnittää liian vähän huomiota siihen seikkaan, että uusien kehkeytyvien laitosten vaikutuksesta nousee uusi ihminen, kokonaan erikoinen ihminen, jonkalaista ei ollut eikä voi ollut enne ollen. Useat yhteiskunnalliset suhteet ihmisten kesken luovat, kasvattavat uusia ihmisiä. Jokainen on valmis pilkkaamaan ja parhaamaan bolshevismia — enimmäkseen ilman mitään perustetta istua oikeutta bolshevismista — ja useimmiten omaamatta edes aavistustakaan siitä, mitä se on ja mitä se merkitsee. Vain pienimmät tunnustavat miten suuren ja uudistavan vaikutuksen bolshevismi ihmisiin tekee. Vallankumouksen tuoksissa ja Kommunistisen puolueen toiminnan seurauksena kasvaa yhteiskunnan pohjimista kerroksista, laajimmista työtätekevistä joukoista uusia, korkeimpia ihmisiä, päättäväisen uhrautuvaista taistelijoita, järkeviä velvollisuudentuntoisia työntekijöitä, todellisia sankareita.

Erittäin mielenkiintoinen ja tärkeä on se muutos, mikä tapahtuu tavallisten köyhälistönaisten ja talonpoikaisnaisten keskuudessa. He, joita tähän saakka pidettiin pelkkinä juhtina ja joita sen mukaan kohdeltiin, ovat tajunneet olevansa samanarvoisia ihmisiä. He ottavat osaa yleiseen taisteluun kapitalismin voittamiseksi, siis ihmisten riistämisen ja orjuuttamisen lakkauttamiseksi kaikissa sen muodoissa. Kaikkialla ovat työläis- ja talonpoikaisnaiset myös osallisina maan hallintaan. He istuvat sovieteissa ja mitä erilaisimmissa toimeenpanevissa komiteoissa. Ja samoin kuin heidät kohtaa rintamalla kivääri kädessä tai hoitavana ja huolehtivina, samoin saattaa heidät tavata lukuisina johtavissa asemissa. Köyhälistönaiset, pikkuporvaris- ja talonpoikaisnaiset työskentelevät nimittäin kaikissa niissä laitoksissa, joiden tehtävänä on naisten, äitien, lasten, vanhojen, sairaiden ja työkyvyttömiä huoltaminen. Synnytys- ja äitien kodeissa, lastenseimissä ja kodeissa, kesäsiirtoloissa, koulukeittäisissä, yleisissä ruokailu- ja teetarjoiluissa, sairaaloissa ja toipumiskodeissa, vanhojenhoidoissa, kirjastoissa, lukuhuoneissa, yleisissä valistuslaitoksissa kommunistisen sekä muun si-

vistyskirjallisuuden levittämiseksi; kaikkialla naisia mukana, olen he sängen usein jopa näiden laitosten sieluina. Tehtäviään suorittaessaan he ovat yhtä järkeviä kuin sydämellisiäkin.

Naiset, jotka ennen vallankumousta eivät koskaan olleet kuulleet puhuttavan kommunisminista, joista useat vasta puolue-toiminnan koulutuksessa sovietissa ovat oppineet lukemaan ja kirjoittamaan, tekevät vankkaa jopa merkitsevää työtä siirtäköseen työskentelyn ja toiminnan kautta kommunismin teoriasta käytäntöön. Kuten kasvit aurinkonpaisteesta * hedelmällisen sateen jälkeen, niin kasvavat vallankumouksen jälkeen vapaasti toimissa naisten kyvyt sekä voimat. Uusi elämä herättää köyhälistö- ja talonpoikaisnaiset, osoittaa heille tehtävät sekä velvollisuudet, antaa heille kokemusta ja koulutusta, tekee heistä vallankumouksellisia taistelijoita ja työtovereita kommunistista yhteiskuntaa varten. Kaikki tuo on sitäkin ihmeteltävää kun ottaa huomioon ne kärsimykset, ne huolet ja taistelut, joiden Neuvosto-Venäjän on olemassaoloaan, kehitystään puolustettava. Milloin yhtäällä milloin toisaalla täytyy kommunistien kapitalismin mahdin, sen hengen kanssa otella; koko maailman vastavallankumoukselliset haluavat pelastaa ne vielä asevoimalla; sekasortoinen talous on tuottanut puutetta, nälkää ja

sairautta. Ja siitä huolimatta taistelee, työskentelee kommunistinen Neuvosto-Venäjä valloisan tulevaisuuden, vapaan, onnellisen yhteiskunnan puolesta ja lukemattomat köyhälistö- ja talonpoikaisnaiset taistelevat ja työskentelevät sen kanssa. Ken näiden naisten työn ja puuhailun haluaisi päivästä päivään merkitä muistiin, seurata sitä hän ei varmaasti tietäisi mistä alottaa ja mihin lopettaa.

Erikoisen tunnusmerkillistä silmälle uudelle ihmiselle, joka naisessa on herännyt, on kasakkain kongressit, jotka parhaillaan pidetään Moskovassa. Naisetkin ovat siinä mukana samanarvoisina, täysin oikeutettuina edustajina. Vallankumous herätti heidät, avasi heidän silmänsä, teki heistä työtätekevän kansan asian taistelijoiksi. Mikä muutos! Ennen vallankumousta istuivat kasakkanaiset kasakkakylissään, hoitivat talouttaan pirteissään, kasvatarhoissaan, pelloillaan samoin kuin äidit ja isoäidit olivat ennen muinoin tehneet. Heitä ei liikuttanut se, mitä kylän ulkopuolella tapahtui. Jos joku näistä naisista joskus käväsi lähimmässä piiri- tai läänin pääkaupungissa, niin oli se tapaus, joka antoi puheen aihetta pitkiksi ajoiksi. Tätä nykyä ottavat naiset osaa neuvostojensa neuvotteluihin ja päätöksiin, he eivät peljänneet pitkä matkaa Moskovaan. He istuvat monien tuntemattomien, vieraiden kes-

kellä, joiden kanssa he ensimmäisen kerran ovat yhdessä, ja he puhuvat, neuvottelevat, tekevät näiden kanssa päätöksiä ikäänkuin olisivat veljien ja sisarien keskellä; he puhuvat, neuvottelevat ja tekevät päätöksiä suuren Venäjän tärkeimmistä elinkysymyksistä. Miten monta järkevää huomautusta, ymmärtäväistä kehoitusta, harkittua kysymystä kaikukuukaan talonpoikaisnaisen huulilta! Se voisi näyttää unennäöltä mutta se on todellista.

Vallankumous ja neuvostojärjestelmä antavat kaikille työläisille, jokaiselle käsillään tai aivoillaan työskentelevälle mahdollisuuden ottamaan osaa työskentelyyn kaikkien hyvinvoinnin, sivistyksen eteen ja sen kautta luomaan itselleen leipää, vapautta, arvoa ja kunnioitusta. Lyhyesti sanottuna luomaan itselleen ihmisarvoiset olosuhteet. Tsaarin aikana eivät naiset ottaneet osaa poliittiseen elämään. Yläluokkien naiset olivat rouvia ja rakastajattaria, poikkeuksia lukuunottamatta eivät he välittäneet valtiollisista asioista. Joukkojen kohtalo ei heitä myöskään liikuttanut. Maaliskuun vallankumouksen jälkeen v. 1917, astuivat rikkaiden, nimittäin vapaamielisten ja sivistyneiden naiset suurin joukoin ja innokkaasti poliittiseen julkisuuteen. Innostuneina he heiluttivat Kerenskilke nenälinojana ja kukittivat häntä. He ottivat osaa kokouksiin puhujinakin. Mutta ainoastaan vallankumouksellisissa leirissä on venäläinen nainen harkiten ja uhrautuvaisesti ottanut osaa poliittiseen elämään. Vallankumouksellisissa liikkeissä yhtähyvin kuin taisteluissakin ovat naiset olleet samalla tavalla mukana kuin miehet. Eikä Sofia Perovskaja ole ollut ainoa venäläinen nainen, vaan niitä on ollut monta, jotka hirsipuussa kuolemalla, kaunistuttavissa vankeiloissa, Siperian jäisissä erämaissa ovat osoittaneet olleensa mitä voimakkaampia ja arvokkaampia vallankumouksellisia. Niinpäkin kuin vallankumouksellike valtasi köyhälistöjoukot, astuivat naisetkin sen riveihin. Yhdestäkään taloudellisesta tai valtiollisesta kapinasta, yhdestäkään suurlakosta, yhdestäkään katumielenosoituksesta, yhdestäkään Vappukokouksesta ei puuttunut köyhälistönaista, Työläisnaisia ja työläisten vaimoja kaatui vallankumouksen taistelutentille. Suhteellisesti oli kuitenkin sängen rajoitettu määrä työtätekevän kansan naisista, jotka olivat mukana luokkansa poliittisessa elämässä. Vain pieni valiojoukko työläisnaisista toimi ja taisteli riistettyjen, sortettujen vapauttamiseksi orjuudesta ja kurjuudesta. Nytemmin lokakuun vallankumouksen jälkeen 1917 on jo joukottain köyhälistöläisnaisia ja talonpoi-

TAANTUMUSKO?

Repii ristiriidat mielestä, raskahana aatokset ristellevät sinne, tänne, miettili, tutkii tuhannet. Miettili mikä oikeata, sekä mikä väärin lie: kellä toivon suuri usko, kellä epäilyksen tie.

Eipä tyydy uomahansa ihmismielii rauhalsna, pois se pyrkii ulapolle ajan virran mukana. Viittoellen tietä, määrää roita kohden kilrehtää: mutta usein ristiriidoin horjuvalisna jälkeen jää.

Eipä kaikki..... Toinen nousee, niissä toinen vajooa. missä toinen epäroipi silnä toinen uskaltaa. Kulkein kerää kehityksen uopuunatta määrästään, voittajana — taikka muutoin urheu l'illa kaatumare.

Viihdy siln' ei ajan vilppi niissä kaikki ymmärtää Joukkotunnon, sovun lauhan, silnä riidat sivuun jää. Silnä orja toisen kanssa kädet käissä kulkien. kohottavi, innostavi toista työssä vapauden.

Niin jos olisi. Mutta miksi orja, miksi näin et tee? Miksi riita toista vastaan joka sopuun pyrkinee? Taantumusko..... Taantumusko hyveen tielle salvattais, ettei teoin kumoukseen mallmassa jouduttais!

Ryysyluokka, köyhälistö, tämäkö ois matkan pää. Eikö enää etemmäksi tuntu vaadi pyrkimään. Eikö meillä yhä vielä orjan kahle kilahda: verimähti voimallansa melta sorra armotta!

Yhä sortaa säällimättä, yhä raskahana lyö: siksi, orjan suuri suku, yhä jatkukohon työ eteen köyhän oikeuden, kansain toivon huomenen, ihmisyyden täytyy voittaa, siksi riennä ihminen!

Ken ei tohdi käydä taistoon raukkana se sortukoon: se ken horjuu, epäilee, riveistämme poistukoon. Mutta kellä sydämessä onpi usko, vakaumus, häntä kutsuu taisteluun köyhän kansan vastaisuus!

Emelii Rautiainen.

(Jatkos toisella sivulla)